

Naléhavý právní zájem

Vzhledem k tomu, že zástavní právo mohlo a může vzniknout i na základě neplatné zástavní smlouvy a že zástavní právo nevzniká ve všech případech, v nichž byla uzavřena platná zástavní smlouva a došlo podle ní ke vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí, není případné určení neplatnosti nebo platnosti zástavní smlouvy právním prostředkem způsobitelným odstranit nejistotu v právním postavení zástavního věřitele nebo zástavního dlužníka nebo zamezit ohrožení jejich práv.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 1555/2002, ze dne 10.2.2004)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce E. J., zastoupeného advokátem, proti žalovaným: 1) Ing. V. H. a 2) C. F. spol. s r. o., zastoupeným advokátem, o určení neplatnosti zástavních smluv, vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 7 C 90/2001, o dovolání žalobce a dovolání žalovaných proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. května 2002, č. j. 19 Co 1013/2002-68, tak, že dovolání žalobce proti rozsudku krajského soudu se v části, v níž byl potvrzen výrok I. rozsudku soudu prvního stupně, odmítá. Rozsudek krajského soudu se v části, v níž byly změněny výroky II. a III. rozsudku soudu prvního stupně a bylo rozhodnuto o nákladech řízení, zrušuje a věc se vrací v tomto rozsahu Krajskému soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobním návrhem podaným u Okresního soudu v Českých Budějovicích dne 24. 4. 2001 se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo určeno, že „I. Zástavní smlouva k nemovitostem dle Občanského zákoníku a Obchodního zákoníku“ sjednaná dne 21. 11. 1996 mezi žalobcem a žalovaným č. 2, vložená do katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem v Č. pod č. j. V2-5620/96 dne 20. 1. 1997, účinky vkladu dnem 25. 11. 1996, zapsaná na LV č. 729 pro obec L., k. ú. L., je neplatná“ (dále též jen „zástavní smlouva ze dne 21. 11. 1996“) a že „II. Smlouva o zřízení zástavního práva k nemovitostem dle § 151a a násl. Občanského zákoníku“ sjednaná dne 18. 7. 1997 mezi žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2, vložená do katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem v Č. pod č. j. V2-3846/97 dne 11. 12. 1997, účinky vkladu dnem 1. 8. 1997, zapsaná na LV č. 729 pro obec L., k. ú. L., je neplatná“ (dále též jen „zástavní smlouva ze dne 18. 7. 1997“).

Rozsudkem ze dne 21. 2. 2002, č. j. 7 C 90/2001-47, Okresní soud v Českých Budějovicích zamítl návrh na určení neplatnosti zástavní smlouvy ze dne 21. 11. 1996 (výrok I.); zamítl návrh na určení neplatnosti zástavní smlouvy ze dne 18. 7. 1997 (výrok II.) a žalobci uložil povinnost nahradit žalovaným náklady řízení (výrok III.). Konstatoval, že „za situace, kdy se žalobce chce na základě podané žaloby domoci změny zápisu v katastru nemovitostí, shledal na podání žaloby naléhavý právní zájem“. Ve vztahu k výroku I. pak vycházel ze závěru, že „skutečnost, že v souvislosti s uzavřenou smlouvou o půjčce a následně uzavřenou kupní smlouvou mezi žalobcem

a společností došlo k odsouzení jednatele společnosti pro trestný čin lichvy, nemá - přestože rozhodnutím v trestní věci je soud vázán - vliv na platnost zástavní smlouvy“, protože zástavní smlouva ze dne 21. 11. 1996 směřuje k zajištění pohledávky vyplývající z platné smlouvy o půjčce peněz ve výši 293.000,- Kč. Výrok II. pak odůvodnil tím, že „ke dni uzavření zástavní smlouvy, tj. ke dni 1. 8. 1997, umožňoval občanský zákoník zástavu cizí věci, i pokud se týká nemovitosti, za situace, je-li věc odevzdána zástavnímu věřiteli a ten ji přijme v dobré víře, že zástupce je oprávněn věc zastavit“, přičemž „v daném případě dobrou víru žalovaného Ing. V. H., resp. nedostatek jeho dobré víry žalobce netvrdil a ani soud o ní neměl důvod pochybovat“.

K odvolání žalobce Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 7. 5. 2002, č. j. 19 Co 1013/2002-68, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. potvrdil a ve výroky II. a III. změnil tak, že určil, že „smlouva o zřízení zástavního práva k nemovitostem sjednaná dne 18. 7. 1997 mezi žalovaným Ing. V. H. a žalovanou společností C. F. spol. s r. o. vložená do katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem v Č. pod č. j. V2-3846/97 dne 11. 12. 1997, účinky vkladu 1. 8. 1997, zapsaná na LV č. 729 pro obec L., k.ú. L.“ je neplatná. Současně rozhodl, že „žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů“. Odvolací soud se „ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně“, že v posuzované věci je dán naléhavý právní zájem žalobce na požadovaném určení a že

zástavní smlouva uzavřená dne 21. 11. 1996 je platná. V případě zástavní smlouvy ze dne 18. 7. 1997 však dospěl k závěru, že tato „smlouva je neplatná podle § 39 občanského zákoníku, protože je v rozporu s dobrými mravy“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podali žalobce i žalovaní dovolání.

Dovolání žalobce směřuje proti výroku rozsudku odvolacího soudu v jeho potvrzující části.

Přípustnost dovolání dovozuje z ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. s odkazem na ustanovení § 238 odst. 3 o. s. ř. (správně § 237 odst. 1 písm. c/ a § 237 odst. 3 o. s. ř.). Tvrdí, že rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam, neboť „řeší výklad ustanovení § 135 o. s. ř. a to ve vztahu vázanosti soudu odsuzujícím trestním rozsudkem“. Nesouhlasí se závěrem „soudů“, že „se cítí vázány...pouze tím, že byl spáchán trestný čin, nikoli však již skutkovou podstatou trestného činu promítnutou do popisu skutku ve výrokové části trestního rozsudku“. Namítá, že „smlouva o půjčce byla s žalovanou společností dne 21. 11. 1996 uzavřena jednak ve stavu tísně, jednak i při využití bezprávní výhrůžky“, a proto je „protiprávní jednání ve smyslu ust. § 39 obč. zákoníku spatřováno nejen v uzavření smlouvy o půjčce, ale i v uzavření všech ostatních navazujících smluv včetně zástavní smlouvy“. Navrhuje, aby Nejvyšší soud ČR napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil „ve výroku, jímž odvolací soud rozsudek prvního stupně v odst. I. potvrzuje“ a současně zrušil „rozsudek soudu prvního stupně ve výroku označeném odst. I.“ a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Dovolání žalovaných směřuje proti výroku rozsudku odvolacího soudu v jeho měnící části.

Přípustnost dovolání dovozují z ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. S poukázáním na ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. namítají, že „odvolací soud nesprávně právně posoudil věc v tom, že shledal naléhavý právní zájem na určení neplatnosti předmětné zástavní smlouvy, když ten není dán“. Vychází přitom z názoru, že „pokud má právní otázka (platnost smlouvy), o níž má být rozhodnuto, povahu předběžné otázky ve vztahu k existenci práva nebo právního vztahu, není dán právní zájem na určení této předběžné otázky, lze-li žalovat přímo na určení existence práva nebo právního vztahu“. Dále namítají „nesprávné právní hodnocení odvolacího soudu ohledně důvodů neplatnosti zástavní smlouvy ze dne 18. 7. 1997“ a v tomto směru odkazují na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 11. 1999, č. j. 22 Cdo 1186/98, a na „zásadu ochrany dobré víry“. Navrhují, aby Nejvyšší soud ČR napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu byla podána oprávněnými osobami (účastníky řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou, zda jde o dovolání přípustná.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř.], nebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.].

Podle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Protože - jak vyplývá z uvedeného - dovolání může být podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek, je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu především z důvodu uvedeného v ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.; z důvodu uvedeného v ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu jen za předpokladu, že tvrzená vada řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, je bezprostředním důsledkem řešení otázky procesněprávní povahy. Těmito dovolacími důvody vymezené právní otázky současně musí mít zásadní význam a musí být pro rozhodnutí věci určující; za otázku určující přitom nelze považovat otázku, jejíž posouzení samo o sobě nemá na konečné rozhodnutí soudu o věci samé žádný vliv. Dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. již neslouží k řešení právních otázek, ale k nápravě případného pochybení, spočívajícího v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném

dokazování; přípustnost dovolání k přezkoumání rozsudku odvolacího soudu z tohoto důvodu tedy nemůže být založena podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Žalobce napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu v části výroku, kterou byl rozsudek soudu prvního stupně o věci samé potvrzen. Protože dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. není v této věci přípustné (ve věci nebylo soudem prvního stupně vydáno meritorní rozhodnutí, které by odvolací soud zrušil), může být přípustnost dovolání v této věci založena jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přitom není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam; přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Žalobce v dovolání nesouhlasí se závěrem „soudů“, že „se cítí vázány...pouze tím, že byl spáchán trestný čin, nikoli však již skutkovou podstatou trestného činu promítnutou do popisu skutku ve výrokové části trestního rozsudku“. Namítá, že „smlouva o půjčce byla s žalovanou společností dne 21. 11. 1996 uzavřena jednak ve stavu tísňe, jednak i při využití bezprávní výhrůžky“, a proto je „protiprávní jednání ve smyslu ust. § 39 obč. zákoníku spatřováno nejen v uzavření smlouvy o půjčce, ale i v uzavření všech ostatních navazujících smluv včetně zástavní smlouvy“.

Správnost rozsudku odvolacího soudu z hledisek těchto dovolacích důvodů nemohl dovolací soud přezkoumat, neboť tyto důvody nemohou založit přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. V případě žádného z těchto dovolacích důvodů totiž nelze učinit závěr, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Z uvedeného vyplývá, že dovolání žalobce do potvrzující části rozsudku odvolacího soudu není přípustné ani podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Nejvyšší soud České republiky proto dovolání žalobce - aniž by se mohl věcí dále zabývat - podle ustanovení § 243b odst. 5 věty první a § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl.

Po zjištění, že dovolání žalovaných je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., přezkoumal Nejvyšší soud České republiky měnící rozsudek odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1, věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání žalovaných je opodstatněné.

Podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. lze žalobou (návrhem na zahájení řízení) uplatnit, aby bylo rozhodnuto o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem.

Podle ustálené judikatury soudů naléhavý právní zájem o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce nebo kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým (srov. například rozsudek býv. Nejvyššího soudu ČSR ze dne 24. 2. 1971 sp. zn. 2 Cz 8/71, uveřejněný pod č. 17 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1972).

Žaloba domáhající se určení podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. nemůže být zpravidla opodstatněna tam, kde lze žalovat na splnění povinnosti podle ustanovení § 80 písm. b) o. s. ř. Vyslovený předpoklad však nelze chápat všeobecně. Prokáže-li žalobce, že má právní zájem na tom, aby bylo určeno určité právo nebo právní poměr, přestože by mohl žalovat přímo na splnění povinnosti, nelze mu určovací žalobu odeprít. Za nedovolenou - při možnosti žaloby na plnění - lze považovat určovací žalobu jen tam, kde by nesloužila potřebám praktického života, nýbrž jen ke zbytečnému rozmnožování sporů. Jestliže se určením, že tu právní vztah nebo právo je či není, vytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků sporu (a předejde se tak žalobě o plnění), je určovací žaloba přípustná i přesto, že je možná také žaloba na splnění povinnosti podle ustanovení § 80 písm. b) o. s. ř. (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 1997 sp. zn. 3 Cdon 1338/96, uveřejněný pod č. 21 v časopise Soudní judikatura, roč. 1997).

Žaloba o určení ve smyslu ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. není zpravidla opodstatněna také tehdy, má-li požadované určení jen povahu předběžné otázky ve vztahu k posouzení, zda tu je či není právní vztah nebo právo, a to zejména tehdy, jestliže taková předběžná otázka neřeší nebo nemůže (objektivně vzato) řešit celý obsah nebo dosah sporného právního vztahu nebo práva. Stav ohrožení práva žalobce nebo nejistota v jeho právním postavení se totiž v takovém případě neodstraní toliko tím, že bude vyřešena předběžná otázka, z níž bez dalšího právní vztah (právo) významný pro právní poměr účastníků ještě nevyplývá, ale až určením, zda tu právní vztah nebo právo je či není. Jestliže například právní otázka platnosti či neplatnosti smlouvy má povahu předběžné otázky ve vztahu k existenci práva nebo právního vztahu (například vlastnictví), není zpravidla dán naléhavý právní zájem na určení této předběžné otázky, lze-li žalovat přímo o určení existence práva nebo právního vztahu (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 1996 sp. zn. II Odon 50/96, uveřejněný v časopise Soudní rozhledy č. 5/1996 na str. 113).

V projednávané věci bylo soudy zjištěno (správnost zjištění soudů v tomto směru žalovaní nezpochybňují), že podle zástavní smlouvy ze dne 18. 7. 1997 bylo vloženo do Katastru nemovitostí ČR zástavní právo. Právní otázka, zda uvedená zástavní smlouva je či není platným právním úkonem, za této situace představuje vyřešení toliko předběžné otázky ve vztahu k posouzení, zda na nemovitostech patřících žalobci vázne ve prospěch žalovaného zástavní právo. I kdyby předmětná zástavní smlouva byla skutečně neplatným právním úkonem, nemůže případné určení neplatnosti této smlouvy vést k odstranění nejistoty v právním postavení žalobce nebo k zamezení ohrožení jeho práva.

Tím, že by byla určena neplatnost zástavní smlouvy, ještě bez dalšího nebylo (nemohlo být) postaveno na jisto, že by podle ní vůbec nevzniklo (nemohlo vzniknout) zástavní právo. Dovolací soud v této souvislosti přihlédl k tomu, že podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2000 (a podle ní také byla uzavřena posuzovaná zástavní smlouva) vznikalo (srov. § 151d odst.1 občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2000) k nemovitostem zástavní právo nejen podle platné zástavní smlouvy, ale i na základě neplatné zástavní smlouvy, byla-li věc odevzdána zástavnímu věřiteli a ten ji přijal v dobré víře, že zástavce je oprávněn věc zastavit (srov. například právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 1999 sp. zn. 21 Cdo 328/99, uveřejněném pod č. 48 v časopise Soudní judikatura, roč. 2000), a že podle nyní platné právní úpravy může vzniknout zástavní právo i na základě neplatné zástavní smlouvy v případě uvedeném v ustanovení § 161 odst.1 obč. zák.

Na druhé straně platí, že na základě platné zástavní smlouvy nemusí vždy vzniknout zástavní právo k nemovitostem, i když zástavní právo bylo podle takové smlouvy vloženo do katastru nemovitostí. Podle ustálené judikatury soudů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2002 sp. zn. 21 Cdo 957/2001, uveřejněný pod č. 76 v časopise Soudní judikatura, roč. 2002) například není zástavní smlouva neplatná jen proto, že nevznikla pohledávka, kterou má zajišťovat zástavní právo, založené na této smlouvě (například proto, že nedošlo k uzavření smlouvy, podle které měla pohledávka vzniknout, že je taková smlouva neplatná apod.); i když je zástavní smlouva platným právním úkonem, zástavní právo nevznikne, jestliže nevznikla pohledávka, kterou má zástavní právo zajišťovat.

V důsledku toho, že zástavní právo mohlo a může vzniknout i na základě neplatné zástavní smlouvy a že zástavní právo nevzniká ve všech případech, v nichž byla uzavřena platná zástavní smlouva a došlo podle ní ke vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí, není případné určení neplatnosti nebo platnosti zástavní smlouvy právním prostředkem (objektivně vzato) způsobilým odstranit nejistotu v právním postavení zástavního věřitele nebo zástavního dlužníka nebo zamezit ohrožení jejich práv. Určení platnosti nebo neplatnosti zástavní smlouvy má jen - jak uvedeno již výše - povahu předběžné otázky pro určení, zda tu zástavní právo je či není. Vzhledem k tomu, že určení platnosti nebo neplatnosti zástavní smlouvy se nemůže vyřešit celý obsah a dosah sporného právního vztahu mezi jeho účastníky, nemůže být na takovém určení naléhavý právní zájem ve smyslu ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. Stav ohrožení práva žalobce nebo nejistotu v jeho právním postavení lze proto odstranit jen určením, zda tu je či není zástavní právo (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2003 sp. zn. 21 Cdo 58/2003, uveřejněný pod č. 90 v časopise Soudní judikatura, roč. 2003).

Do Katastru nemovitostí ČR se totiž zapisuje - jak vyplývá z ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů - zástavní právo (jeho vznik, změna nebo zánik) a nikoliv smlouva o zřízení zástavního práva (její platnost či neplatnost). Má-li být zápis zástavního práva proveden záznamem (§ 7 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů), může se tak stát jen na základě pravomocného rozhodnutí soudu, z něhož vyplývá právní vztah, který má být zapsán. O tom, zda na nemovitosti vázne zástavní právo, nic nevypovídá - jak vyplývá z výše uvedeného - pravomocné rozhodnutí soudu, kterým by bylo určeno, že je neplatná zástavní smlouva, na základě které bylo zřízeno zástavní právo, ale jen takové pravomocné soudní rozhodnutí, jenž určuje, že tu zástavní právo není. Odvolací soud (i soud prvního stupně) tedy nesprávně dovodil, že záměr žalobce sledovaný podáním žaloby (dosáhnout výmazu zástavního práva, které bylo vloženo do katastru nemovitostí na základě posuzované zástavní smlouvy) nemůže být dosažen určením, že uvedená zástavní smlouva je neplatná.

Z uvedených důvodů dospěl dovolací soud k závěru, že na určení, že je neplatná zástavní smlouva, podle níž bylo vloženo do katastru nemovitostí zástavní právo, nemůže být naléhavý právní zájem. K odstranění nejistoty v právním postavení žalobce nebo k zamezení ohrožení jejího práva může v tomto případě vést pouze určení toho, zda tu zástavní právo je či není.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu v měnící části o věci samé není správný.

Nejvyšší soud České republiky jej proto v této části, jakožto i v akcesorických výrocích o náhradě nákladů řízení zrušil (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem o. s. ř.) a věc vrátil Krajskému soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta první o. s. ř.).

Další články:

- [Náhrada škody](#)
- [Nájemné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Péče o dítě \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o smlouvě budoucí \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)
- [Autonomie vůle](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zmatečnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Střídavá péče](#)